

Det førstnævnte Forslag gik ud paa at opfordre Raadet til at overveje Ændringer i den gældende Mindretalsprocedure, saaledes at a) Klageren, hvor en Petition afvises, skal oplyses om Begrundelsen herfor, b) at Mindretalsudvalget, hvor det beslutter at henvise en Klage til Raadet, skal motivere denne Beslutning og c) at Mindretalsudvalget, naar det afslutter en Sag, uden at forelægge den for Raadet, skal være berettiget til at offentliggøre sin Beslutning med eller uden Motivering.

Det franske Forslag gik ud paa, at Forsamlingen dels skulde bekræfte den ovenfor omtalte Resolution af 21. September 1922 og dels at Forsamlingen skulde udtale, at der ikke var Hjemmel for en Fortolkning af Traktaterne eller Resolutionerne, som udelukkede visse Kategorier af Borgere fra at nyde godt af disse Bestemmelser, der i Traktaterne havde Henblik paa alle Borgere »uden Hensyn til Race, Sprog eller Religion«.

Det polske Forslag gik som ovenfor nævnt ud paa, at Forsamlingen skulde opfordre Raadet til at undersøge Mulighederne for en generel Anvendelse af Mindretalsbeskyttelsessystemet og forelægge næste Forsamling et Konventionsudkast i dette Øjemed.

Endelig forelagde Haïti's Delegerede et Resolutionsforslag motiveret ved lignende Betragtninger som de af den græske Delegerede fremførte og gaaende ud paa, at Forsamlingen skulde udtrykke Haabet om, at der under Folkeforbundets Auspicier udarbejdedes en Verdenskonvention til Beskyttelse af det enkelte Individ's Rettigheder som Menneske og som Borger.

6. Udvalg besluttede at nedsætte en særlig Komité til Overvejelse af de fremsatte Resolutionsforslag, og efter langvarige Forhandlinger, hvorunder det ikke lykkedes at opnaa fuldstændig Enighed, vedtog Udvalget paa Grundlag af Komitéens Indstilling følgende Resolutionsforslag:

I. Forsamlingen, som gentager sin Henstilling af 21. September 1922, udtaler Haabet

om, at de Stater, der ikke ved nogen retlig Forpligtelse er bundet overfor Forbundet med Hensyn til Mindretallene, ikke desto mindre ved Behandlingen af deres Mindretal vil vise i hvert Fald samme Retfærdighed og Tolerance, som kræves af Traktaterne og den af Raadet almindeligt fulgte Praksis.

II. Forsamlingen er af den Opfattelse, at de i Resolution I. udtrykte Principer, der bekræfter Henstillingen af 1922, uden Undtagelse maa komme til Anvendelse paa alle Klasser af Borgere, som i Henseende til Race, Sprog eller Religion adskiller sig fra Befolkningens Flertal.

III. Forsamlingen beder Generalsekretæren underrette Raadet om de Diskussioner, der har fundet Sted i 6. Udvalg om Minoritetsproblemet i dets Helhed.

Den 10. Oktober forelagde Rapportøren, Hr. *Holsti* (Finland) sin Beretning, der konkluderede i oven citerede Resolutionsforslag, for Forsamlingen.

Resolution I og III blev enstemmigt vedtaget; Resolution II derimod bortfaldt, idet den tyske Delegation — i Overensstemmelse med sit Standpunkt i 6. Udvalg — erklærede at ville stemme imod den.

2. Mandater.

Forsamlingen henviste som sædvanlig efter norsk Forslag Mandatarmagternes Aarsberetninger og Mandatkommissionens Beretning til 6. Udvalg, hvor forskellige principielle Spørgsmaal i Forbindelse med Mandatstyret i det forløbne Aar blev drøftet.

Ligeom tidligere Aar konstaterede Udvalget med Tilfredshed, at Samarbejdet mellem Mandatarmagterne og Folkeforbundets kompetente Organer fortsat kunde opvise gode Resultater baade i Henseende til Anvendelsen af de i Pagtens Art. 22 nedlagte Principer og i Henseende til den omfattende Opgave at udvikle og opdrage Befolkningen i Mandatomraaderne.

Forskellige Delegerede kommenterede det af den permanente Mandatkommission behandlede Forslag om Etablering af en fastere Forbindelse mellem Mandatomraadet Tanganyika og de tilstødende britiske Besiddelser Kenya og Uganda, idet de gav